

Som det fremgaar av det geologiske kart¹ fig. 2 danner strukturplanet for amfibolitskiferen paa Langøen en halv-cirkel. Faldet er angit ved faldtegn paa det geologiske kart.

Amfibolitskiferen, som paa enkelte steder er sterk skifrig, paa andre steder middels skifrig, og atter paa andre steder kun med antydning til skifrighet, er opbrutt ved en utallighet av breccieganger, saa der fremkommer fuldstændige „brecciezoner“, av mægtighet jevnlig et par hundre meter, leilighetsvis endog adskillig derover. Inden disse brecciezoner er amfibolitskiferen stadig „skapolithisert“ idet bergarten i det væsentlige kun bestaar av hornblende og skapolith².

Jernmalmen ved de bekjendte Langøgruber er knyttet til disse brecciegange, idet malmen dels tilhører utfyldningsmaterialet paa de gjennemsættende gange³ og dels sitter inde i den tilgrænsende sidesten eller i bundstykker av sidestenen inde i gangene. Herved faar man henholdsvis „kalkmalm“ og „grønalm“, hvorom mere nedenfor.

Brecciezonerne følger bestemte strøk av amfibolitskiferen. Gruberne faar derved samme strøk og fald som de omgivende bergarter.

Det viktigste gangmineral paa de yngre gange er kalkspat, hvorav der foreligger to varieteter. Den ene bestaaende av praktisk talt rent kalciumkarbonat og den anden

¹ Dette er tegnet paa grundlag av KJERULF og DAHLLS kart i *Nyt Magazin f. Naturv.* B. 11, 1861 og komplettert av mig ved undersøkelser navnlig i 1884 og 1891. En række tildels meget mægtige granitgange samt nogen smale diabasgange er ikke medtat paa kartet.

² Se mit arbeide „Om dannelsen av jernmalforekomster“ (*Geol. Fören. Forh.* 1892 og *Norges Geologiske Undersøkelse*. Nr. 6, 1892, fig. 20, s. 123). Ogsaa i olivinhyperiten iagttages flere steder nydannelse av skapolith (uavhengig av apatitgange).

³ Der henvises til fig. 17, s. 118 i mit netop citerede arbeide fra aar 1892.